ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 26ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1981 [1]

Alain de Briey
κατά Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Ἀπόλυση τῶν ἔκτακτων ὑπαλλήλων»

Ὑπόθεση 25/80

Περίληψη

Ὑπάλληλοι — Ἔκτακτοι ὑπάλληλοι — Ἀπόλυση λόγω ἐπαγγελματικῆς ἀνεπάρκειας — Τήρηση τῆς προθεσμίας καταγγελίας πού προβλέπεται στή σύμβαση — Διακριτική ἐξουσία τῆς διοικήσεως — Δικαστικός ἔλεγχος — Ὅρια

(Καθεστώς πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ ἄρθρο 47 παράγραφος 2)

Ἀπό τό ἄρθρο 47 παράγραφος 2 τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ προκύπτει σαφῶς ὅτι ἡ λύση τῶν συμβάσεων ἀόριστου χρόνου, ἄν τηρηθεῖ ἡ προθεσμία καταγγελίας πού προβλέπεται στή σύμβαση καί ἄν ἡ προθεσμία αὐτή εἶναι σύμφωνη μέ τήν ἀνωτέρω διάταξη, ἀνήκει στή διακριτική ἐξουσία τῆς ἀρμόδιας ἀρχῆς. Ἑπομένως, σέ περίπτωση ἀπολύσεως λόγω ἐπαγγελματικῆς ἀνεπάρκειας, τό Δικαστήριο δέν μπορεῖ νά ἐλέγξει τό βάσιμο τῆς κρίσεως αὐτῆς, ἐκτός ἄν ἀποδειχτεῖ ἡ ὕπαρξη προφανοῦς σφάλματος ἤ καταχρήσεως ἐξουσίας.

Στήν ὑπόθεση 25/80

ALAIN DE BRIEY, πρώην ἔκτακτος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, διαμένων στό Bergen (Noord-Holland) ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν E. Lebrun δικηγόρο Βρυξελλῶν, rue Camille Lemonnier 68, Βρυξέλλες, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τό δικηγόρο T. Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

προσφεύγων,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπούμενης ἀπό τήν D. Sorasio, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας της, ἐπικουρούμενη ἀπό τόν D. Jacob, δικηγόρο

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

Βρυξελλῶν, rue Brillat-Saverin 93, Βρυξέλλες, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τό νομικό της σύμβουλο M. Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο κυρίως μέν τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως τοῦ προσφεύγοντος, καθώς καί τῆς σιωπηρῆς καί τῆς ρητῆς ἀποφάσεως περί ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεώς του τῆς 27ης Ἀπριλίου 1979, ἐπικουρικά δέ τά αἰτήματα πού ἐκτίθενται στό σημεῖο II κατωτέρω,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς P. Pescatore, πρόεδρο τμήματος, A. Touffait καί O. Due, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα, οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων μποροῦν νά συνοψιστοῦν ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

1. Πραγματικά περιστατικά

Ὁ Alain de Briey προσλήφθηκε ὡς ἔκτακτος ὑπάλληλος γιά περίοδο δύο ἐτῶν καί τοποθετήθηκε στήν Ispra ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος «Διοίκηση καί Προσωπικό» ἀπό τίς 15 Αὐγούστου 1975. Μέ νέα σύμβαση πού ὑπογράφτηκε στίς 26 Μαΐου 1977, ἀλλά τά ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας ἀνέτρεχαν στήν 1η Νοεμβρίου 1976, ἀνανεώθηκε ἡ πρόσληψη, μέ τά ἴδια καθήκοντα, ἀλλά αὐτή τή φορά γιά ἀόριστο χρόνο. Ὁ τόπος προσλήψεως ἦταν ἀρχικά ἡ Ispra, κατόπιν δέ, ἀπό τίς 16 Μαρτίου 1977, τό Petten, ὅπου ὁ de Briey ἄσκησε τά καθήκοντα τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματος «Διοίκηση καί Ὑποδομή». Τό

ἄρθρο 5 τῆς συμβάσεως ἦταν διατυπωμένο ὡς ἑξῆς:

«Ἡ σύμβαση μπορεῖ νά λυθεῖ γιά τούς λόγους καί ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται στά ἄρθρα 47—50 τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ. Ἡ προθεσμία καταγγελίας ὁρίζεται σέ ἕνα μήνα γιά κάθε πλῆρες ἔτος ὑπηρεσίας, μέ κατώτατο ὅριο τούς τρεῖς μῆνες καί ἀνώτατο τούς δέκα.»

Ἀπό τό φάκελο τῆς ὑποθέσεως προκύπτει — ἄν καί πρόκειται γιά μιά ἐπιστολή τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1978, μετά τήν τοποθέτηση τοῦ προσφεύγοντος στό Petten, ἡ ὁποία στάλθηκε στό διευθυντή τοῦ Κοινοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν (στό ἑξῆς Κέντρο) τοῦ Petten ἀπό τό διευθυντή τοῦ Κέντρου τῆς Ispra — ὅτι ὁ λόγος τῆς μεταθέσεως τοῦ προσφεύγοντος στό Petten πρέπει προφανῶς νά ἀναζητηθεῖ στό γεγονός ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος δέν εἶχε ἀποδώσει ἱκανοποιητικά στήν Ispra. Ὁμοίως προκύπτει ὅτι ὑπῆρχε ἡ ἐπιθυμία νά τοῦ δοθεῖ μιά ἀκόμα εὐκαιρία σέ ἕνα κέντρο, ἡ διοίκηση τοῦ ὁποίου θά ἦταν λιγότερο δύσκολη, καί τέλος ὅτι οἱ σκέψεις αὐτές εἶχαν γνωστοποιηθεῖ στόν προσφεύγοντα.

Μέ ὑπόμνημα τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1978, ὁ διευθυντής τοῦ Κέντρου τοῦ Petten γνωστοποίησε στόν προσφεύγοντα, ἀναφερόμενος στίς προσωπικές συνομιλίες πού εἶχαν κατά τό τέλος Δεκεμβρίου 1977 - ἀρχές Ἰανουαρίου 1978 ὡς πρός τήν ποιότητα τῆς ἐργασίας του, ὅτι ἀσκοῦσε τά καθήκοντα τοῦ προϊσταμένου τμήματος κατά τρόπο ἀπολύτως μή ἱκανοποιητικό, γιά διάφορους λόγους πού ἀπαριθμοῦνταν στό ὑπόμνημα.

Στίς 8 Φεβρουαρίου 1978 ὁ προσφεύγων, μέ ὑπόμνημα πρός τό διευθυντή, ἀνασκεύασε τίς ἀνωτέρω κατηγορίες καί τοῦ ζήτησε, ἀναφερόμενος στά προσωπικά καί οἰκογενειακά προβλήματά του, καθώς καί στήν ἐπικείμενη ἀναχώρησή του μέ ἀποστολή στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, «νά μήν κάνει τίποτε ἄλλο πού θά μποροῦσε νά (τόν) ἐπιβαρύνει ἀκόμη περισσότερο».

Κατά τά μέσα Φεβρουαρίου ὁ προσφεύγων ἔφυγε γιά τήν Οὐάσιγκτον· ἐπισήμως ὁ σκοπός τῆς ἀποστολῆς του ἦταν ἡ διατήρηση τῶν σχέσεων μέ τήν ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ ἀποστολή αὐτή τοῦ ἐπέτρεψε νά συναντήσει στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τόν ἄρρωστο γιό του, πού ἐπρόκειτο νά ὑποστεῖ μεταμόσχευση καρδιᾶς. Τό παιδί πέθανε ἐκεῖ σέ ἡλικία 12 ἐτῶν. Ἐπιπλέον ὁ προσφεύγων κατά τή διάρκεια τῆς παραμονῆς του στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔπεσε θύμα ἔνοπλης ἐπιθέσεως, πού τοῦ προκάλεσε μόνιμη μερική ἀναπηρία σέ ποσοστό 27 %, γιά τήν ὁποία ἀποζημιώθηκε σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 73 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Στίς ἀρχές Σεπτεμβρίου 1978 ὁ προσφεύγων ἐπέστρεψε στό Petten. Μέ ἐπιστολή τῆς 5ης Ὀκτωβρίου 1978, ὁ γενικός διευθυντής τοῦ Κέντρου τοῦ γνωστοποίησε μετά ἀπό μιά προσωπική συνομιλία ὅτι, παρά τό ὑπόμνημα τῆς 8ης Φεβρουαρίου πού ἀναφέρθηκε ἀνωτέρω, ἡ κρίση ἐπί τῆς συμπεριφορᾶς του παρέμενε ἀρνητική καί ὅτι ὁ γενικός διευθυντής «ἦταν ὑποχρεωμένος νά ἐξαγάγει τά σχετικά συμπεράσματα ὡς πρός τή συμβατική (του) σχέση μέχρι τό τέλος τοῦ 1978».

Ὁ προσφεύγων ἀπάντησε μέ ἐπιστολή τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 1978, τονίζοντας ὅτι «βραχυκυκλωνόταν» στίς σχέσεις του μέ τούς συνεργάτες του ἀπό τό διευθυντή τοῦ Κέντρου τοῦ Petten. Ἡ ἐπιστολή αὐτή προκάλεσε στίς 13 Νοεμβρίου διευκρινήσεις ἀπό μέρους τοῦ γενικοῦ διευθυντῆ, τίς ὁποῖες ἀκολούθησε στίς 24 Νοεμβρίου 1978 συμπληρωματική ἀπάντηση τοῦ προσφεύγοντος.

Τέλος, μέ ἐπιστολή τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1979, ὁ γενικός διευθυντής κατάγγειλε τή σύμβαση ἐργασίας τοῦ προσφεύγοντος, ὁρίζοντας τή λήξη τῆς σχέσεως ἐργασίας γιά τίς 15 Μαΐου 1979. Ἐπειδή ὁ προσφεύγων ἀπουσίαζε λόγω ἀσθενείας, ἡ λήξη αὐτή ἀναβλήθηκε μέχρι τίς 15 Αὐγούστου 1979. Στίς 27 Ἀπριλίου 1979 ὁ προσφεύγων ὑπέ-

βαλε στό γενικό διευθυντή τοῦ Κέντρου ἔνσταση κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἡ ἔνσταση αὐτή λογίζεται ὅτι ἀπορρίφθηκε σιωπηρῶς στίς 27 Αὐγούστου. Στίς 17 Ὀκτωβρίου ἐκδόθηκε ρητή ἀπόφαση, ἡ ὁποία κοινοποιήθηκε στόν προσφεύγοντα στίς 25 Ὀκτωβρίου 1979. Κατά τῆς ἀποφάσεως λοιπόν περί ἀπολύσεως καί κατά τῆς σιωπηρῆς καί τῆς ρητῆς ἀποφάσεως περί ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεώς του ἄσκησε ὁ προσφεύγων τήν παρούσα προσφυγή.

2. Κανονιστικό πλαίσιο

Ὅπως προκύπτει ἀπό τή ρήτρα τοῦ συμβολαίου του, ἡ ὁποία ἐπαναλήφθηκε αὐτούσια ἀνωτέρω, γιά τόν προσφεύγοντα ἰσχύει τό καθεστώς πού ἐφαρμόζεται στό λοιπό πρσωπικό (στό ἑξῆς καθεστώς) καί ὄχι ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων (στό ἑξῆς κανονισμός).

Ἡ ρύθμιση γιά τούς ἔκτακτους ὑπαλλήλους πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 2δ τοῦ καθεστῶτος εἰσάχθηκε τό 1976 γιά νά ἀντικαταστήσει τό ὑπηρεσιακό καθεστώς τῶν προσώπων πού ἀμείβονταν ἀπό τίς πιστώσεις ἐρευνῶν καί ἐπενδύσεων, ὥστε νά καταστεῖ δυνατή ἡ πρόσληψη ἔκτακτων ὑπαλλήλων πού θά ἀμείβονταν ἀπό τίς πιστώσεις ἐρευνῶν γιά ἀόριστο χρόνο, χωρίς νά ἀλλάξουν κατά τά ἄλλα οἱ διατάξεις σχετικά μέ τίς ὑποχρεώσεις καί τά δικαιώματα τῶν ἐκτακτων ὑπαλλήλων.

Σέ περίπτωση μονομεροῦς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἀπό τό ὄργανο, τά ἄρθρα 47 μέχρι 50, πού ἀναφέρονται στή σύμβαση τοῦ προσφεύγοντος, δέν προβλέπουν ὡς προϋπόθεση παρά μόνο τήν τήρηση τῆς προθεσμίας. Ἀντίθετα, ἡ ρύθμιση πού ἰσχύει γιά τούς ὑπαλλήλους θεσπίζει στό ἄρθρο 51 τήν ὑποχρέωση αἰτιολογήσεως τῆς ἀποφάσεως καί στό παράρτημα IX μιά εἰδική διαδικασία.

Τά ἄρθρα 11, 16, 20 καί 28—30 τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ ὁρίζουν ρητά ὅτι κατ' ἀναλογία ἐφαρμόζονται ἀντίστοιχα τά ἄρθρα 11—26, 55—61, 63—70α καί 72—76 τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων, ἐνῶ καμιά διάταξη τοῦ καθεστῶτος δέ θεσπίζει τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 51 ἤ τοῦ παραρτήματος IX τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων.

Τό ἄρθρο 24 τοῦ κανονισμοῦ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Οἱ Κοινότητες παρέχουν βοήθεια στόν ὑπάλληλο πού ἀνήκει σέ αὐτές, ἰδίως σέ περίπτωση διώξεως τῶν δραστῶν ἀπειλῶν, προσβολῶν, ἐξυβρίσεων ἤ ἀποπειρῶν ἐναντίον τοῦ προσώπου καί τῆς περιουσίας εἴτε τοῦ ἰδίου εἴτε τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, λόγω τῆς ἰδιότητάς του ἤ τῶν καθηκόντων του.

Ἐπανορθώνουν τίς ζημίες πού ἔχουν προκληθεῖ στήν περίπτωση αὐτή στόν ὑπάλληλο στό μέτρο πού ὁ τελευταῖος δέν εἶναι, ἐκ δόλου ἤ βαρείας ἀμελείας, ὑπαίτιος τῶν ζημιῶν αὐτῶν καί ἐφ' ὅσον δέν ἔχει δυνηθεῖ νά ἐπιτύχει ἐπανόρθωση ἀπό τό δράστη.

Διευκολύνουν τήν ἐπαγγελματική ἐπιμόρφωση τοῦ ὑπαλλήλου, στό μέτρο πού αὐτή συμβιβάζεται μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν ὑπηρεσιῶν καί εἶναι σύμφωνη μέ τά δικά τους συμφέροντα.

Ἡ ἐπιμόρφωση αὐτή λαμβάνεται ἐπίσης ὑπόψη γιά τήν ἐξέλιξη τῆς σταδιοδρομίας.»

3. Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητῆ δικαστῆ καί ἀφοῦ ἄκουσε τό γενικό εἰσαγγελέα, τό Δικαστήριο (δεύτερο τμῆμα) ἀποφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ὁ προσφεύγων ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά κρίνει τήν προσφυγή παραδεκτή,

— ὡς κύριο αἴτημα,
νά ἀκυρώσει τήν ἀπόφαση περί ἀπολύσεως πού τοῦ κοινοποιήθηκε μέ ἐπιστολή τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1979 καί πού προερχόταν ἀπό τό γενικό διευθυντή τοῦ Κοινοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν,

— ὡς ἐπικουρικό αἴτημα,
νά ἀποφασίσει ὅτι πρέπει νά ἀνασταλεῖ ἡ ἐκτέλεση τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύ-

σεως, μέχρις ὅτου τό Συμβούλιο τῶν ὑπουργῶν ἀποφανθεῖ ἐπί τῆς προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς πού ἔχει ὡς σκοπό τήν προστασία τῶν ἀπολυόμενων ἔκτακτων ὑπαλλήλων τῶν ὀργάνων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἔναντι κινδύνων, ὅπως ἡ ἀνεργία, καθώς καί τήν ἀσφάλιση ἔναντι ἀσθενειῶν καί ἀναπηρίας, ἤ τουλάχιστον μέχρις ὅτου ἡ κάλυψη τοῦ προσφεύγοντος ἔναντι τῶν κινδύνων αὐτῶν ρυθμιστεῖ ἀπό τήν καθ' ἧς, ὁπότε ἡ σύμβαση τοῦ προσφεύγοντος ἐν τῷ μεταξύ νά ἀρχίσει πάλι νά ἰσχύει ἀναδρομικά ἀπό τίς 15 Αὐγούστου 1979,

— ὡς ἐπικουρικότερο αἴτημα,
νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς νά λάβει ὅλα τά ἀναγκαῖα μέτρα, ὥστε ἡ κοινωνική προστασία τοῦ προσφεύγοντος ἀπό τήν ἡμερομηνία λήξεως τῆς συμβάσεώς του νά εἶναι σύμφωνη καί νά παρέχεται κάτω ἀπό τίς ἴδιες προϋποθέσεις, ὅπως ἡ προστασία πού προβλέπεται γιά τούς ἔκτακτους ὑπαλλήλους στήν πρόταση κανονισμοῦ (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, ΕΥΡΑΤΟΜ) τοῦ Συμβουλίου περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καθώς καί τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν (JO C 191 τῆς 30. 7. 1979, σ. 9), ἤ τουλάχιστον νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα, ὥστε ἡ κοινωνική προστασία τοῦ προσφεύγοντος ἀπό τήν ἡμερομηνία λήξεως τῆς συμβάσεώς του νά εἶναι ἴδια μέ τήν προστασία πού θά προβλέπεται γιά τούς ἔκτακτους ὑπαλλήλους στόν κανονισμό πού θά ἐκδοθεῖ ἀπό τό Συμβούλιο κατόπιν τῆς ἀνωτέρω προτάσεως,

— ὡς τελείως ἐπικουρικό αἴτημα,
νά ἀποφανθεῖ ὅτι ἡ προθεσμία καταγγελίας ἔναντι τοῦ προσφεύγοντος ἦταν δέκα μῆνες,

ἐπομένως νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς νά καταβάλει στόν προσφεύγοντα ὡς ἐπανόρθωση ἀποζημίωση ἴση μέ τίς ἀποδοχές πού θά δικαιοῦνταν κατά τή διάρκεια τῆς ὑπόλοιπης προθεσμίας, δηλαδή ἐπί ἑξήμισι μῆνες, ἡ ὁποία ἀποζημίωση αὐξάνεται λόγω τόκων ὑπερημερίας πρός 8 % τό χρόνο ἀπό τίς 15 Αὐγούστου 1979,

— ὁπωσδήποτε πάντως:
νά ἀκυρώσει τόσο τή σιωπηρή, ὅσο καί τή ρητή ἀπόφαση περί ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως πού ὑπέβαλε ὁ προσφεύγων στίς 27 Ἀπριλίου 1979,

— νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ Ἐπιτροπή ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη,

— νά καταδικάσει τόν προσφεύγοντα στά δικαστικά ἔξοδα.

III — Λόγοι ἀκυρώσεως καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Ὁ προσφεύγων προβάλλει τρεῖς λόγους.

Πρῶτος λόγος

Κατ' ἀρχάς ὁ *προσφεύγων* ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀπόλυση συνεπάγεται παράβαση τῶν κανόνων καί ἀρχῶν τοῦ δικαίου, ἰδίως ἐπειδή κάθε διοικητική πράξη πρέπει νά εἶναι αἰτιολογημένη, πράγμα πού δέ συμβαίνει στήν προκειμένη περίπτωση. Ἐπιπλέον ὁ προσφεύγων ἀμφισβητεῖ ἐπανειλημμένα τό λόγο ἀπολύσεως πού ἀπορρέει ἀπό τό φάκελο τῆς ὑποθέσεως, δηλαδή τήν ἐπαγγελματική του ἀνεπάρκεια, καί ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ καθ' ἧς ὀφείλει νά ἀποδείξει τήν ὕπαρξη τοῦ λόγου πού ἐπικαλεῖται, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐλαττωματικός λόγω πραγματικῆς πλάνης καί εἶναι νομικά ἀπαράδεκτος.

Ἡ *Ἐπιτροπή* παρατηρεῖ σχετικά ὅτι ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως λήφθηκε σύμφωνα

μέ τό ἄρθρο 47 παράγραφος 2 στοιχεῖο α τοῦ καθεστῶτος. Ἐφ' ὅσον τηρήθηκε ἡ προθεσμία τῆς καταγγελίας, δέν ὑπάρχει νομική πλάνη.

Ἐξάλλου δέν ὑπάρχει οὔτε πραγματική πλάνη, ὥστε νά καθίστανται ἐλαττωματικοί οἱ λόγοι τῆς ἀποφάσεως. Οἱ ἐπαγγελματικές ὑπηρεσίες τοῦ προσφεύγοντος εἶχαν κριθεῖ ὡς μή ἱκανοποιητικές, πράγμα πού τοῦ γνωστοποιήθηκε, χωρίς ὅμως νά ὑπάρξει βελτίωση ἀπό μέρους του. Ἑπομένως τό Δικαστήριο δέν μπορεῖ νά προσάψει στήν Ἐπιτροπή ὅτι ἡ ἄσκηση τῆς διακριτικῆς της εὐχέρειας ὡς πρός τήν ἀπόλυσή του βασίστηκε σέ προφανή πραγματική πλάνη, ἔστω καί ἄν ὁ προσφεύγων δέ συμφωνεῖ μέ τήν ἐκτίμηση τῆς ἀποδόσεώς του.

Δεύτερος λόγος

Στή συνέχεια ὁ προσφεύγων ἐπικαλεῖται τήν παράβαση τοῦ ἄρθρου 51 καί τοῦ παραρτήματος IX τοῦ κανονισμοῦ, ἐπειδή ἀπολύθηκε λόγω ὑποτιθέμενης ἐπαγγελματικῆς ἀνεπάρκειας, χωρίς νά τοῦ δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νά ἀμυνθεῖ ὑπό τούς ὅρους ἐπιείκειας καί ἀμεροληψίας πού ἰσχύουν γιά τούς ὑπαλλήλους σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 51 καί τό παράρτημα IX τοῦ κανονισμοῦ, πού ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογία, καί/ἤ δυνάμει τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητας καί τοῦ δικαιώματος ἀκροάσεως. Ἂν δέν μπορεῖ νά γίνει ἐπίκληση τῆς ἀνάλογης ἐφαρμογῆς, ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 51 καί τοῦ παραρτήματος IX τοῦ κανονισμοῦ ἀπορρέει ἀπό τίς ἀρχές τῆς ἰσότητας καί τοῦ δικαιώματος ἀκροάσεως, δεδομένου ὅτι ἡ θέση τοῦ προσφεύγοντος, πού εἶχε προσληφθεῖ ὡς προϊστάμενος τμήματος γιά ἀόριστο χρόνο, ἦταν ἴδια μέ θέση ὑπαλλήλου. Ἐπιπλέον ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως εἶχε πολύ σοβαρές συνέπειες γιά τόν προσφεύγοντα λόγω τῆς ἡλικίας του.

Ἡ *Ἐπιτροπή* τονίζει κατ' ἀρχάς ὅτι τό ἄρθρο 51 καί τό παράρτημα IX τοῦ κανονισμοῦ δέν ἐφαρμόζονται παρά μόνο στούς ὑπαλλήλους καί ὅτι ἀπό τή διατύπωση τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ κανονισμοῦ προκύπτει a contrario ὅτι οἱ διατάξεις αὐτές δέν ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογία στούς ἔκτακτους ὑπαλλήλους.

Οὔτε ἡ γενική ἀρχή τοῦ δικαιώματος ἀκροάσεως παραβιάστηκε ἄλλωστε, ἀφοῦ ἀπό τό φάκελο τῆς ὑποθέσεως προκύπτει ὅτι πολλές φορές ἐπιστήθηκε ἡ προσοχή τοῦ προσφεύγοντος στό γεγονός ὅτι δέν ἦταν ἱκανοποιητική ἡ ἐργασία του, ὅπως ἐπίσης προκύπτει ὅτι τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά ἀπαντήσει στίς μομφές αὐτές καί ὅτι ἔκανε χρήση τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς.

Στήν ἀπάντησή του ὁ προσφεύγων ἐπαφίεται στήν κρίση τοῦ Δικαστηρίου ὡς πρός τό λόγο αὐτό.

Τρίτος λόγος

Τέλος ὁ *προσφεύγων* ἐπικαλεῖται τήν παράβαση τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 1 τοῦ καθεστῶτος, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἐφαρμόζεται κατ' ἀναλογία μεταξύ ἄλλων τό ἄρθρο 24 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων: ὁ προσφεύγων ἀπολύθηκε, χωρίς νά τοῦ ἐξασφαλιστεῖ ἐπαρκής κάλυψη ἔναντι τῶν κινδύνων ἀσθενειῶν, ἀναπηρίας καί ἀνεργίας, ἄν καί ὑπάρχει πρόταση ἀναθεωρήσεως τοῦ καθεστῶτος πρός τήν κατεύθυνση αὐτή. Κατά τόν προσφεύγοντα ὑπάρχει μιά γενική ἀρχή ἐπιείκειας καί κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, σύμφωνα μέ τήν ὁποία, ἀφοῦ δέν ὑπάρχουν γραπτές διατάξεις σχετικά, ἡ καθ' ἧς ὀφειλε νά λάβει τά κατάλληλα μέτρα γιά νά τόν ἀσφαλίσει ἔναντι τῶν ἀνωτέρω κινδύνων, ἐν πάση περιπτώσει δέ, λόγω τῆς ἰδιότητάς του ὡς ἔκτακτου ὑπαλλήλου (κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 2δ τοῦ καθεστῶτος), ἡ σύμβαση τοῦ ὁποίου ἦταν ἀόριστου χρόνου. Ἂν δέν ὑπάρχει ὑποχρέωση κατά τήν ἔννοια αὐτή, τότε τό γραπτό δίκαιο ἐμφανίζει κενό, γιά τό ὁποῖο ὑπεύθυνη εἶναι ἡ καθ' ἧς, πράγμα πού τήν ἀναγκάζει νά ἀποκαταστήσει τή ζημία.

Σύμφωνα μέ τόν προσφεύγοντα, ἡ καθ' ἧς παρέβη ἐπίσης τίς ὑποχρεώσεις της, ἀφοῦ

ἀπό τήν ὑποχρέωση ἀρωγῆς συνάγεται κατά τή γνώμη του ὅτι ἔπρεπε νά τόν εἶχε ἐγγράψει, ἐφ' ὅσον τοῦ καταλόγιζε ἐπαγγελματική ἀνεπάρκεια, στό τμῆμα ἐπιμορφώσεως μέ θέμα «διοίκηση ἐπιχειρήσεων» πού ἡ ἴδια εἶχε ὀργανώσει. Ἐπιπλέον, ἐπειδή ἡ λύση τοῦ συμβολαίου ἑνός ἔκτακτου ὑπαλλήλου πού ἔχει προσληφθεῖ γιά ἀόριστο χρόνο ἀποτελεῖ ἐξαιρετικό μέτρο, λόγω καί τῆς ἡλικίας τοῦ προσφεύγοντος καί τῶν καθηκόντων του ὡς προϊσταμένου τμήματος, ἡ καθ' ἧς ἔπρεπε νά τοῦ εἶχε παράσχει τή μεγαλύτερη δυνατή νόμιμη προθεσμία καταγγελίας δηλαδή δέκα μῆνες.

Ἡ *Ἐπιτροπή* τονίζει ὅτι ἡ λύση τοῦ συμβολαίου τοῦ προσφεύγοντος δέν ἀποτέλεσε κατάχρηση τοῦ δικαιώματος ἀπολύσεως οὔτε κατάχρηση ἐξουσίας, ἀλλά ἐπρόκειτο ἁπλούστατα γιά μέτρο πού εἶχε καταστεῖ ἀναγκαῖο γιά τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ προθεσμία καταγγελίας προσδιορίστηκε ἀπολύτως σύμφωνα μέ τούς κανόνες καί ὁ προσφεύγων δέν εἶχε ζητήσει νά ἐγγραφεῖ στό ἐν λόγω τμῆμα.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν κάλυψη ἔναντι τῶν κινδύνων ἀσθενειῶν, ἀναπηρίας καί ἀνεργίας, πράγματι ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ὑποβάλει προτάσεις στό Συμβούλιο, ἀλλά οἱ προτάσεις αὐτές δέν ἔχουν ἀκόμα ἐγκριθεῖ ἀπό τό Συμβούλιο καί ἄρα δέν μποροῦν νά ἐφαρμοστοῦν στόν προσφεύγοντα.

IV — Προφορική διαδικασία

Κατά τή συνεδρίαση τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1980 ὁ προσφεύγων, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν E. Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλῶν, καί ἡ Ἐπιτροπή, ἐκπροσωπούμενη ἀπό τήν D. Sorasio, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας της, καί ἀπό τόν D. Jacob, δικηγόρο Βρυξελλῶν, ἀνέπτυξαν προφορικά τίς παρατηρήσεις τους. Ὁ Van Westen, διευθυντής τοῦ Κέντρου τοῦ Petten, ἀπάντησε στίς ἐρωτήσεις πού τοῦ ὑπέβαλε τό Δικαστήριο.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του στή συνεδρίαση τῆς 29ης Ἰανουαρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 16 Ἰανουαρίου 1980, ὁ Alain de Briey, πρώην ἔκτακτος ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἄσκησε προσφυγή περί ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1979 μέ τήν ὁποία ἡ Ἐπιτροπή ἀπέλυσε τόν προσφεύγοντα, τρισήμισι μῆνες μετά τήν καταγγελία, λόγω ἐπαγγελματικῆς ἀνεπάρκειας. Ἐπικουρικά ζητᾶ εἴτε τήν ἀναστολή ἐκτελέσεως τῆς ἀπολύσεως, μέχρις ὅτου ἀποφανθεῖ τό Συμβούλιο ἐπί μιᾶς προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς γιά τή θέσπιση κανονισμοῦ περί προστασίας τῶν ἔκτακτων ὑπαλλήλων ἔναντι τῆς ἀνεργίας, τῶν ἀσθενειῶν καί τῆς ἀναπηρίας, ἤ μέχρις ὅτου ρυθμιστεῖ ἡ κάλυψη τοῦ προσφεύγοντος ἔναντι τῶν κινδύνων αὐτῶν ἀπό τήν καθ' ἧς, εἴτε τήν καταδίκη τῆς Ἐπιτροπῆς νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα, ὥστε ἡ κοινωνική προστασία του νά εἶναι

σύμφωνη μέ τήν πρόταση αὐτή ἤ νά εἶναι ἴδια μέ τήν προστασία πού θά θεσπιστεῖ ἀπό τό Συμβούλιο κατόπιν τῆς προτάσεως αὐτῆς. Ὡς ἐπικουρικότερο αἴτημα ζητᾶ ἡ διάρκεια τῆς προθεσμίας καταγγελίας νά ὁριστεῖ σέ δέκα μῆνες καί νά καταδικαστεῖ ἡ Ἐπιτροπή νά τοῦ καταβάλει τή σχετική ἀποζημίωση.

2 Ὁ προσφεύγων προσλήφθηκε τό 1975 ὡς ἔκτακτος ὑπάλληλος γιά δύο χρόνια μέ τήν ἰδιότητα τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματος «Διοίκηση καί Προσωπικό» τοῦ Κοινοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν (Κέντρου) στήν Ispra. Ἐπειδή ἡ ἐργασία πού παρεῖχε ὁ προσφεύγων στή θέση αὐτή κρίθηκε ἀνεπαρκής ἀπό τούς ἱεραρχικά ἀνωτέρους του, πράγμα πού τοῦ γνωστοποιήθηκε, ὁ ἐνδιαφερόμενος μετατέθηκε τό Μάρτιο 1977 στό Κέντρο τοῦ Petten ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος «Διοίκηση καί Ὑποδομή», γιά νά τοῦ δοθεῖ μιά ἐπιπλέον εὐκαιρία. Συγχρόνως ἀνανεώθηκε τό συμβόλαιό του γιά ἀόριστο χρόνο, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 στοιχεῖο δ τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, διάταξη πού εἰσάχθηκε ἐκείνη τήν ἐποχή μέ σκοπό νά ἀντικαταστήσει τό ὑπηρεσιακό καθεστώς τῶν προσώπων πού ἀμείβονταν ἀπό τίς πιστώσεις ἐρευνῶν καί ἐπενδύσεων.

3 Μετά ἀπό τίς συνομιλίες πού εἶχε μέ τόν προσφεύγοντα, ὁ διευθυντής τοῦ Κεντρου τοῦ Petten τόν ἐπέκρινε, σέ ἕνα ὑπόμνημα τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1978, γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο εἶχε ἀσκήσει τά καθήκοντά του καί τόν παρακάλεσε νά «ἀναλάβει ἐνεργά τή διεύθυνση τοῦ τμήματος». Ἀφοῦ ἀνασκεύασε ἐγγράφως τίς κατηγορίες αὐτές, ὁ προσφεύγων ἔφυγε κατά τά μέσα Φεβρουαρίου γιά τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὅπου ἔμεινε μέ ἀποστολή μέχρι τίς ἀρχές Σεπτεμβρίου. Κατά τή διάρκεια τῆς παραμονῆς αὐτῆς ὁ προσφεύγων ἔπεσε θύμα ἔνοπλης ἐπιθέσεως, πού τοῦ προκάλεσε μόνιμη μερική ἀναπηρία σέ ποσοστό 27 %, γιά τήν ὁποία ἀποζημιώθηκε σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 73 τοῦ κανονισμοῦ, τό ὁποῖο ἐφαρμόζεται στούς μόνιμους ὑπαλλήλους καί στό λοιπό προσωπικό.

4 Μετά τήν ἐπιστροφή του ὁ προσφεύγων εἶχε καί νέα προσωπική συνομιλία, αὐτή τή φορά μέ τό γενικό διευθυντή τοῦ Κέντρου, πού συνεχίστηκε μέ ἀνταλλαγή ὑπομνημάτων, ἀπό τήν ὁποία συνάγεται ὅτι ἡ ἐκτίμηση τῆς ἐργασίας του παρέμεινε ἀρνητική. Τέλος, μέ ἐπιστολή τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1979, καταγγέλθηκε ἡ σύμβαση ἐργασίας τοῦ προσφεύγοντος μέ προειδοποίηση τρισήμισι μηνῶν, προθεσμία πού παρατάθηκε λόγω ἀσθενείας μέχρι τίς 15 Αὐγούστου 1979.

Ἐπί τοῦ κυρίου αἰτήματος

5 Γιά νά στηρίξει τήν προσφυγή ἀκυρώσεως πού ἄσκησε, ὁ προσφεύγων κατ' ἀρχάς ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀπόφαση περί ἀπολύσεως εἶναι ἐλαττωματική τόσο λόγω νομικῆς πλάνης, ὅσο καί λόγω πραγματικῆς πλάνης, ἐπειδή δέν εἶναι αἰτιολογημένη καί ἐπειδή βασίζεται σέ ἐκτίμηση τῆς ἐργασίας τοῦ προσφεύγοντος πού ὁ ἴδιος ἀμφισβητεῖ καί τό βάρος ἀποδείξεως τῆς ὁποίας βαρύνει τήν Ἐπιτροπή. Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή ὑπογραμμίζει ἰδίως ὅτι δέν τοῦ δόθηκε ὁ ἀναγκαῖος χρόνος μετά τήν ἐπιστροφή του ἀπό τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες γιά νά δείξει βελτίωση στήν ἐργασία του καί νά ἀνταποκριθεῖ ἔτσι στήν προτροπή νά ἀναλάβει ἐνεργά τή διεύθυνση τοῦ τμήματος, ἡ ὁποία περιεχόταν στό ὑπόμνημα τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1978 καί ἡ ὁποία ἀπέκλειε κατά τόν προσφεύγοντα τή δυνατότητα νά βασιστεῖ ἡ ἀπόλυση στήν προγενέστερη ἐργασία του. Ἐξάλλου, ἡ Ἐπιτροπή δέν μπορεῖ νά ἐπικαλεῖται τήν ἀνεπάρκεια τῶν ἐπαγγελματικῶν ἱκανοτήτων τοῦ προσφεύγοντος ὡς «manager», διότι ὁ διευθυντής τοῦ Κέντρου τοῦ Petten τόν εἶχε «βραχυκυκλώσει», ἐρχόμενος σέ ἐπαφή ἀπευθείας μέ τούς ὑφισταμένους του, καί διότι ἡ Ἐπιτροπή παρέβη τήν ὑποχρέωση ἀρωγῆς πού εἶχε, ἀφοῦ δέν τόν ἐνέγραψε στό τμῆμα ἐπιμορφώσεως πού εἶχε ὀργανώσει ἡ ἴδια μέ θέμα «διοίκηση ἐπιχειρήσεων».

6 Ἐπιπλέον ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀπόφαση πάσχει ἀπό διαδικαστικό ἐλάττωμα, ἐπειδή δέν τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά ὑπερασπιστεῖ τόν ἑαυτό του ὑπό τούς ὅρους πού ἰσχύουν γιά τούς ὑπαλλήλους σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 51 καί τό παράρτημα IX τοῦ κανονισμοῦ, τά ὁποῖα ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογία, ἤ δυνάμει τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητας καί τοῦ δικαιώματος ἀκροάσεως, δεδομένου ὅτι κατεῖχε μιά θέση, τήν ὁποία σέ ἄλλους τομεῖς τῶν Κοινοτήτων κατέχει μόνιμος ὑπάλληλος.

7 Παρά τά ἀνωτέρω ἐπιχειρήματα, πρέπει νά ὑπογραμμιστεῖ κατ' ἀρχάς ὅτι ἀπό τό ἄρθρο 47 παράγραφος 2 τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ προκύπτει σαφῶς ὅτι ἡ λύση τῶν συμβάσεων ἀόριστου χρόνου, ἄν τηρηθεῖ ἡ προθεσμία καταγγελίας πού προβλέπεται στή σύμβαση καί ἄν ἡ προθεσμία αὐτή εἶναι σύμφωνη μέ τήν ἀνωτέρω διάταξη, ἀνήκει στή διακριτική ἐξουσία τῆς ἀρμόδιας ἀρχῆς. Ἑπομένως, σέ περίπτωση ἀπολύσεως λόγω ἐπαγγελματικῆς ἀνεπάρκειας, τό Δικαστήριο δέν μπορεῖ νά ἐλέγξει τό βάσιμο τῆς κρίσεως αὐτῆς, ἐκτός ἄν ἀποδειχτεῖ ἡ ὕπαρξη προφανοῦς σφάλματος ἤ καταχρήσεως ἐξουσίας.

8 Οἱ πραγματικοί καί νομικοί ἰσχυρισμοί τοῦ προσφεύγοντος δέν εἶναι τέτοιας φύσεως, ὥστε νά μποροῦν νά δημιουργήσουν ἀμφιβολίες. Παρά τήν προτροπή

πού σέ κάποια συγκεκριμένη στιγμή άπηύθυνε πρός τόν προσφεύγοντα ό ιεραρχικά προϊστάμενός του νά άναλάβει ένεργά τή διεύθυνση τοῦ τμήματός του, ή άρμόδια γιά τίς άπολύσεις άρχή μποροῦσε καί ἔπρεπε νά λάβει ὑπόψη ὅλη τή σταδιοδρομία τοῦ ἐνδιαφερόμενου, ἀκόμα καί τήν περίοδο πρίν ἀπό τήν προειδοποίηση αὐτή. Ὅσον ἀφορᾶ τό λεγόμενο «δραχυκύκλωμα», δέν ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ ἄμεσες ἐπαφές μέ τούς ὑφισταμένους τοῦ προσφεύγοντος ξεπέρασαν αὐτό πού ὁ διευθυντής μποροῦσε λογικά νά θεωρήσει ἀναγκαῖο γιά τή θεραπεία μιᾶς καταστάσεως πού ὀφειλόταν ἀκριβῶς στήν ἀνεπάρκεια τοῦ προσφεύγοντος. Ἐξάλλου τό ἐπιχείρημα αὐτό ἦταν γνωστό στήν ἀρμόδια γιά τίς ἀπολύσεις ἀρχή κατά τό χρόνο τῆς λήψεως τῆς ἀποφάσεως περί ἀπολύσεως. Τέλος, δέν εἶναι δυνατό νά καταλογιστεῖ στή διοίκηση τό γεγονός ὅτι δέν ἐνέγραψε τόν προσφεύγοντα σέ ἕνα τμῆμα στό ὁποῖο ὁ ἴδιος δέ ζήτησε νά ἐγγραφεῖ καί τό ὁποῖο ἀφοροῦσε γνώσεις πού ὁ προσφεύγων ἔπρεπε ἤδη νά ἔχει.

9 Ὅσον ἀφορᾶ τά ἐπιχειρήματα τοῦ προσφεύγοντος σχετικά μέ τή διαδικασία, τά ὁποῖα ἀντλεῖ ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὑπενθυμίζεται ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ πού ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογία στό λοιπό προσωπικό ἀπαριθμοῦνται ρητά στίς διατάξεις τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ. Κάτι τέτοιο ὅμως δέν συμβαίνει οὔτε γιά τό ἄρθρο 51 τοῦ κανονισμοῦ οὔτε γιά τό παράρτημά του IX. Ἐπιπλέον προκύπτει σαφῶς ἀπό τό φάκελο τῆς ὑποθέσεως ὅτι ὁ προσφεύγων εἶχε κάθε εὐκαιρία, κατά τίς προσωπικές συνομιλίες καί τήν ἐκτενή ἀνταλλαγή ὑπομνημάτων, νά ἐπικαλεστεῖ τά μέσα ἄμυνάς του. Γιά τόν ἴδιο λόγο ὁ προσφεύγων δέν μπορεῖ νά παραπονεθεῖ γιά τήν ἔλλειψη αἰτιολογίας στήν ἴδια τήν ἀπόφαση, ἡ ὁποία ἄλλωστε δικαιολογεῖται ἀπό τή διακριτική ἐξουσία πού ἀπονέμεται στήν ἀρμόδια ἀρχή ἀπό τό ἄρθρο 47 παράγραφος 2.

10 Ἄρα τό κύριο αἴτημα πρέπει νά ἀπορριφθεῖ.

Ἐπί τοῦ ἐπικουρικοῦ αἰτήματος

11 Γιά νά θεμελιώσει τό αἴτημα αὐτό, ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ὅτι δέν ἔχει ἐπαρκή κάλυψη ἔναντι τῶν κινδύνων ἀσθενειῶν, ἀναπηρίας καί ἀνεργίας, ἄν καί ἡ Ἐπιτροπή ἔχει προτείνει σχετικά στό Συμβούλιο τήν ἀναθεώρηση τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ. Ἐπειδή δέν ὑπάρχουν γραπτές διατάξεις μέ τέτοιο περιεχόμενο, ἡ διοίκηση πρέπει, δυνάμει τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς ἐπιείκειας καί τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καί δυνάμει τῆς ὑποχρεώσεως ἀρωγῆς πού θεσπίζεται στό ἄρθρο 24 τοῦ κανονισμοῦ καί πού ἐφαρμόζεται κατ' ἀναλογία στό λοιπό προσωπικό, νά λάβει τά κατάλληλα

μέτρα γιά νά τόν άσφαλίσει ἔναντι τῶν κινδύνων αὐτῶν. Ἀκόμη καί ἄν δέν εἶχε τέτοια ὑποχρέωση, ἡ καθ' ἧς θά ἦταν ὑπεύθυνη γιά ἕνα τέτοιο κενό δικαίου.

12 Σχετικά ὑπενθυμίζεται ὅτι ὁ κανονισμός 2615/76 τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Ὀκτωβρίου 1976 περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμου 259/68 ὅσον ἀφορᾶ τό καθεστώς πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων (JO L 299, σ. 1) ἔδωσε τή δυνατότητα νά προσλαμβάνοναι στούς τομεῖς τῆς ἔρευνας καί τῶν ἐπενδύσεων ἔκτακτοι ὑπάλληλοι γιά ἀόριστο χρόνο, καί νά ἐπιφορτίζονται μέ καθήκοντα πού ἀσκοῦνται σέ ἄλλους τομεῖς τῶν Κοινοτήτων ἀπό μόνιμους ὑπαλλήλους. Ἡ ρύθμιση αὐτή, ἡ ὁποία δέν μπορεῖ, σύμφωνα μέ τήν τρίτη αἰτολογική σκέψη τοῦ κανονισμοῦ, νά ἀποτελέσει σέ καμιά περίπτωση προηγούμενο γιά τήν εὐρωπαϊκή δημόσια ὑπηρεσία, ἐπέτρεψε πιό εὐλύγιστη διοίκηση στούς τομεῖς αὐτούς, ἡ ὁποία προσαρμόζεται εὔκολα στίς διάφορες ἀνάγκες τῆς ὑπηρεσίας καί στά διαθέσιμα κονδύλια. Ἀντίθετα, οἱ ἔκτακτοι αὐτοί ὑπάλληλοι, ἄν καί ἀσκοῦν καθήκοντα ἴδια μέ αὐτά πού ἔχουν ἀνατεθεῖ ἀλλοῦ σέ μόνιμους, δέν ἔχουν τήν ἴδια ἐξασφάλιση ὡς πρός τή θέση τους.

13 Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή φαίνεται ὁπωσδήποτε λυπηρό τό γεγονός ὅτι οἱ κοινοτικές ἀρχές δέν ἔχουν ἀκόμα κατορθώσει νά θεσπίσουν γιά τούς ἔκτακτους αὐτούς ὑπαλλήλους ἕνα καθεστώς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως πού νά περιλαμβάνει τήν ἀσφάλιση ἔναντι τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας. Ἡ ὕπαρξη πάντως τοῦ κενοῦ αὐτοῦ δέν ἀποτελεῖ λόγο οὔτε γιά τήν ἀναβολή τῆς ἡμερομηνίας ἀπολύσεως τοῦ προσφεύγοντος οὔτε γιά τή δημιουργία ὑπέρ αὐτοῦ καθεστῶτος ad hoc βασισμένου σέ μιά πρόταση κανονισμοῦ, ἐπί τῆς ὁποίας δέν ἔχει ἀποφανθεῖ ἀκόμα τό Συμβούλιο. Δεδομένου ὅτι ὁ προσφεύγων κατά τήν πρόσληψή του ὡς ἔκτακτου ὑπαλλήλου γνώριζε ἢ ὄφειλε νά γνωρίζει τήν ἔλλειψη μιᾶς τέτοιας ἀσφαλίσεως, τό κενό αὐτό δέν μπορεῖ νά θεμελιώσει οὔτε αἴτηση ἀποζημιώσεως.

14 Πρέπει ἑπομένως νά ἀπορριφθοῦν καί τά ἐπικουρικά αἰτήματα.

Ἐπί τοῦ ἐπικουρικότερου αἰτήματος

15 Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται σχετικά ὅτι λόγω τοῦ ἐξαιρετικοῦ χαρακτήρα τῆς λύσεως συμβάσεως ἀόριστου χρόνου ἡ προθεσμία καταγγελίας ἔπρεπε νά ἦταν ἡ ἀνώτατη προθεσμία, δηλαδή δέκα μῆνες.

16 Ὅσον ἀφορᾶ τήν προθεσμία καταγγελίας, τό ἄρθρο 47 παράγραφος 2 τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ παραπέμπει στήν ἀτομική σύμβαση, ὁρίζοντας ταυτόχρονα τά κατώτατα ὅρια, καθώς καί τήν ἀναστολή μέχρι τρεῖς μῆνες λόγω ἀναρρωτικῆς ἄδειας, ἀναστολή πού χορηγήθηκε καί στόν προσφεύγοντα.

17 Στή σύμβαση τοῦ προσφεύγοντος ἡ προθεσμία καταγγελίας εἶχει ὁριστεῖ σύμφωνα μέ τούς κανόνες περί κατώτατου ὁρίου τοῦ ἄρθρου 47 καί ἡ προθεσμία πού τηρήθηκε στήν περίπτωση τοῦ προσφεύγοντος ἀντιστοιχοῦσε μέ τή συμβατική προθεσμία. Δέν μπορεῖ ἑπομένως νά προσαφθεῖ σφάλμα στήν ἀρμόδια ἀρχή γιά τό ὅτι συμμορφώθηκε μέ τίς διατάξεις αὐτές.

18 Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω σκέψεων πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ἡ προσφυγή στό σύνολό της.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

19 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

20 Ὁ προσφεύγων ἡττήθη.

21 Σύμφωνα ὅμως μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγῶν ὑπαλλήλων τῶν Κοινοτήτων τά ὄργανα φέρουν τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑποβλήθηκαν.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά ἔξοδά του.

Pescatore Touffait Due

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 26 Φεβρουαρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ δεύτερου τμήματος

P. Pescatore

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ὁ προσφεύγων στή δίκη, ἐπί τῆς ὁποίας θά λάβω σήμερα θέση, εἰσῆλθε στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς ἔκτακτος ὑπάλληλος μέ βαθμό Α 3 βάσει συμβάσεως ἡ ὁποία συνάφθηκε στίς 14 Ἰουλίου 1975 γιά δύο χρόνια καί ἡ ὁποία ἄρχισε νά παράγει τά ἀποτελέσματά της ἀπό τίς 15 Αὐγούστου 1975. Ὁ προσφεύγων χρησιμοποιήθηκε ἀρχικά στό Κέντρο Πυρηνικῶν Ἐρευνῶν τῆς Ispra ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος «Διοίκηση καί Προσωπικό». Ἀπό τίς 16 Μαρτίου 1977 κατεῖχε τή θέση τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματος «Διοίκηση καί Ὑποδομή» στό Κέντρο Πυρηνικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Petten. Ἡ ἀρχική σύμβαση ἐργασίας του ἀντικαταστάθηκε στίς 26 Μαΐου 1977 ἀπό σύμβαση ἀόριστου χρόνου, πού συνάφθηκε βάσει τοῦ ἄρθρου 2 στοιχεῖο δ σέ συνδυασμό μέ τό ἄρθρο 8 τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ. Ἡ τελευταία αὐτή σύμβαση ἄρχισε νά ἰσχύει τήν 1η Νοεμβρίου 1976 καί πρόβλεπε στό ἄρθρο 5 τή δυνατότητα καταγγελίας σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 47-50 τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, ὁπότε ἴσχυε καί προθεσμία καταγγελίας ἀνάλογη μέ τό χρόνο ὑπηρεσίας — προθεσμία ἑνός μήνα γιά κάθε χρόνο ὑπηρεσίας — μέ κατώτατο ὅριο τούς τρεῖς καί ἀνώτατο τούς δέκα μῆνες. Ἐπειδή ὁ δωδεκαετής γιός του, ὁ ὁποῖος ἦταν σοβαρά ἄρρωστος ἀπό τήν καρδιά του, ἔπρεπε νά ὑποστεῖ στίς ΗΠΑ ἐγχείρηση, λόγω τῶν ἐπιπλοκῶν τῆς ὁποίας πέθανε μερικούς μῆνες ἀργότερα, ὁ προσφεύγων ἀποσπάστηκε ἀπό τίς 15 Φεβρουαρίου 1978 στήν ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐπιτροπῆς στήν Οὐάσιγκτον, γιά νά τοῦ δοθεῖ ἡ δυνατότητα νά βρίσκεται κοντά στό γιό του. Κατά τήν περίοδο αὐτή — τόν Ἀπρίλιο 1978 — ἔπεσε θύμα ἐπιθέσεως, ἐνῶ βρισκόταν στό δρόμο, καί τραυματίστηκε σοβαρά ἀπό σφαῖρες περιστρόφου. Ἀπό αὐτό προέκυψε μόνιμη μερική ἀναπηρία, γιά τήν ὁποία τοῦ καταβλήθηκε ἀποζημίωση κατά τό ἄρθρο 73 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως — ἡ ἀποζημίωση ὑπολογίστηκε μέ βάση συντελεστή ἀρχικά 20 %, κατόπιν 27 %.

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.